

РЕШЕНИЕ

№ 54

гр. Провадия, 14.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПРОВАДИЯ, IV-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на единадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Галя Алексиева

при участието на секретаря П.В.Г.
като разгледа докладваното от Галя Алексиева Гражданско дело № 20233130101250 по описа за 2023 година

Производството е образувано по предявени от С. А. С., ЕГН ***** с адрес с. ***** срещу А. С. А., ЕГН ***** с адрес с. ***** иск с правно основание чл. 149 СК за осъждане ответника да заплати издръжка за минало време в размер на 280лв месечно за периода от 01.09.2023г. до 08.11.2023г. или общо сумата от 550лева, както и иск с правно основание чл. 144 СК да бъде осъден ответникът да заплаща на ищеца месечна издръжка, считано от датата на подаване на исковата молба- 09.11.2023г. в размер на 280лв месечно, с падеж десето число на месеца, за който се дължи до настъпване на основание за нейното изменение или прекратяване.

Ищцата основава исковата си претенция на следните фактически твърдения: Ответникът е нейн баща. Още от раждането ѝ се дезинтересирал от нея. Бил осъден да ѝ плаща издръжка, която се изплащала чрез Общината. Понастоящем е навършила пълнолетие, но продължава образованието си в Шуменски университет Епископ Константин Преславски, редовна форма на обучение. Въпреки че била държавна поръчка заплащала семестриална такса от 300лева. Отделно имала разходи за квартира, храна и транспорт. Майка ѝ не можела сама да ѝ осигури необходимата издръжка. Посочва, че учебният план не ѝ позволява да работи. Искането е за уважаване на исковата претенция.

В срока по чл. 131 ГПК по делото е постъпил писмен отговор от ответника. Искът се оспорва по основание и размер. Не оспорва, че ищцата е негова дъщеря. Оспорва обаче, тя да е записана като студент редовна форма на обучение в Шуменски университет „Епископ Константин Преславски“, като оспорва разписката за платена такса за обучение. Посочва и че учебната година там започвала официално на 11.09.2023г., поради което няма основание да се иска издръжка от 01.09. Оспорва претенциите по размер. Не оспорва, че с майката на ищцата са разделени от дълги години. Твърди, че няма възможност да заплащана исканата издръжка на дъщеря си, доколкото не разполага със средства за покриване дори на собствените си нужди. От 2012г. живеел в с. ***** в жилище собствено на родителите му. Баща е на още две непълнолетни деца С., роден през 2013г. и Ю., роден през 2018г., които сочи да е задължен да издържа. От 11.09.2023г. бил регистриран като активно търсещ

работа в Агенция по заетостта. Семейството му трудно покривало месечните разходи за храна, ток, вода, лекарства и транспорт. Разчитал на помощта на родителите си, които поемали част от разходите им. Семейството му се подпомагало и от ДСП Провадия с месечни помощи по чл. 9, ал.4 ППЗСП от 494,80лева. Не притежавал движимо или недвижимо имущество, от което да може да се издържа. Искането е за отхвърляне на исковата претенция и присъждане на разноски. В съдебно заседание ищцата лично и чрез процесуален представител поддържа исковата молба.

Ответникът чрез процесуален представител оспорва исковата молба и поддържа писмения отговор.

След съвкупна преценка на ангажираните по делото писмени доказателства и съобразявайки становището на страните, съдът приема за установено следното **от фактическа и правна страна:**

Съгласно чл. 144 СК родителите дължат издръжка на своите навършили пълнолетие деца, ако последните не могат да се издържат от доходите си или от използване на имуществото си, когато учат редовна форма на обучение в средно или висше учебно заведение за предвидения срок на обучение, до навършване на 20-годишна възраст при обучение в средно и 25-годишна възраст при обучение във висше учебно заведение, и родителите могат да дават издръжка без особени затруднения. А чл. 149 СК дава възможност на правоимащия да търси издръжка за минало време най-много година преди предявяване на иска.

От ангажираните по делото писмени доказателства се установява следното: Ищцата е родена на 22.04.2005г. от майка А.М. и баща А. А.. На 22.04.2023г. е навършила пълнолетие. През 2023г. е започнала обучение в Шуменски университет Епископ Константин Преславски гр. Шумен, редовна форма на обучение. Учебната година в това висше учебно заведение стартира на 11.09, съгласно заповед на Ректора на университета. Не е трудово ангажирана, нито има декларирано движимо и недвижимо имущество.

Бащата от 2021г. не работи по трудово правоотношение и е регистриран в Агенция по заетостта, последно от м.09.2023г. Не притежава движимо и недвижимо имущество, съгласно представена справка. Баща е на децата С., роден на 21.11.2023г. и Ю., роден на 26.01.2018г., двамата понастоящем малолетни. Със заповед на директора на ДСП Провадия от 05.01.2024г. семейството му получава месечна социална помощ по чл. 9 ППЗСП намалена със 70%- 148,44лева, поради допуснати отсъствия на детето Ю. от учебни занятия.

Анализът на доказателствата по делото обосновава извод, че след навършване на пълнолетие, ищцата е продължила образованието си във висше учебно заведение и понастоящем за учебната 2023/2024г. е студентка, редовна форма на обучение. Данни по делото да реализира доходи или да притежава имущество, от което би могла да се издържа няма. Т.е. установени са част от предпоставките обосноваващи основателността на исковите претенции. Наред с тях обаче, необходимо е ищцата да е провела доказване и на факта, че баща ѝ, от който претендира заплащане на издръжка, би могъл да я дава без особени затруднения. За разлика от издръжката към непълнолетни деца, където задължението на родителя е безусловно, то в хипотезата на чл. 144 СК, това не е така, понеже пълнолетните лица са длъжни да се грижат сами за издръжката си. Изключение от последното законодателят е предвидил в хипотеза на учащо се лице, но при зачитане възможностите на дължачия издръжката. Т.е. родителят може да бъде заставен да дава такава, само ако се изясни, че това не би го затруднило особено. А преценката дали издръжката би могла да се дава от родителя без особени затруднения е предпоставена от конкретно установените по делото факти за неговото материално състояние- имущество, доходи, квалификацията, семейното положение, здравословното състояние, начин на живот на задълженото лице. Това означава, че родителят трябва да притежава средства над собствената си необходима издръжка, които да му позволяват без особено затруднение да отделя средства и за издръжка

на пълнолетното си учащо дете. Трудоспособността, с която ответникът безспорно разполага, при липсата на доходи и друго имущество, е правно значима само в хипотезите на чл. 143, ал. 2 и 3 СК, защото задължението за издръжка в тези случаи произтича от основното задължение на родителите да се грижат за ненавършилите пълнолетие деца и да им осигуряват условия на живот, необходими за развитието им.

В конкретиката на казуса и съобразно ангажираните от страните по делото доказателства, се налага извод, че ответникът не разполага с такива доходи и имущество, така че от тях да може да отдели и безпроблемно да заплаща на ищцата исканата издръжка. Твърденията да полага труд в чужбина и да реализира доход не са подкрепени от каквито и да е доказателства, а и те предполагат доказване и на конкретен размер, на база който да се преценяват податните възможности на родителя. Няма данни да притежава имущество, от което да би могъл да се издържа реализирайки доходи. Реално, така установеното му имуществено състояние кореспондира на твърденията на самата ищца, че дори и дължимата в нейна полза издръжка като непълнолетна е била изплащана от общината, т.е. било е установено по изпълнителното дело, че длъжникът няма доходи и не притежава имущество, върху които да се насочи принудителното изпълнение. И на последното, но не по важност място, ответникът е задължен да дава издръжка към други две свои малолетни понастоящем деца, където задължението е безусловно. Алиментното задължение към непълнолетните деца има предимство пред издръжката на пълнолетното дете и съответно следва да бъде отчетено с оглед възможностите на родителя, след като покрие и собствените си нужди, да осигури издръжка и за пълнолетното дете. Доводите, че бащата не е участвал в живота на дъщеря си, не само чрез даване на издръжка в пари, но и с грижи в натура, могат само морално да бъдат упрекнати. Към конкретния правен спор от гледна точка на закона, те се явяват без правно значение.

Имайки предвид горното, настоящият състав намира, че въпреки доказаната от ищцата нужда от издръжка, недоказано е обстоятелството, че даването ѝ от ответника, не е свързано с особени затруднения за него. Липсват каквито и да е доказателства за негов доход, въз основа на което да може да се направи обоснована преценка дали претендираната издръжка е в размер, чието даване не би поставило този родител в сериозно затруднение, относно осигуряване на собствения му екзистенц минимум, още повече с оглед установеността на имущественото му състояние и задължения за издръжката на малолетни деца. Напротив, доказателствата по делото сочат за обратното. В заключение, претенцията следва да се отхвърли.

По отношение на търсимата издръжка за минал период, година преди завеждане на иска, съдът намира, че същият е недоказан. Тъй като и в този период, лицето търсещо издръжка е било пълнолетно, то на доказване подлежат всички онези предпоставки, изследвани по-горе и имащи отношение към издръжката по чл. 144 СК. В случая от значение са обективните данни за доходите и имуществото на родителя, а не възможността му да реализира изобщо такива. Затова и искът по чл. 149 СК следва да бъде отхвърлен.

В заключение предявените искове се явяват недоказани в своето основание.

Съдът не присъжда разноски предвид изявлението на ответника, че не търси такива.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска на С. А. С., ЕГН ***** с адрес с. ***** срещу А. С. А., ЕГН ***** с адрес с. ***** за осъждане ответника да заплати издръжка за минало време в размер на 280лв месечно за периода от 01.09.2023г. до 08.11.2023г. или общо сумата

от 550лева като неоснователен, на основание чл. 149 СК.

ОТХВЪРЛЯ иска на С. А. С., ЕГН ***** с адрес с. ***** срещу А. С. А., ЕГН ***** с адрес с. ***** за осъждане ответникът да заплаща на ищцата месечна издръжка, считано от датата на подаване на исковата молба- 09.11.2023г. в размер на 280лв месечно, с падеж десето число на месеца, за който се дължи до настъпване на основание за нейното изменение или прекратяване като неоснователен, на основание чл. 144 СК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Варненски окръжен съд в двуседмичен срок, считано от 25.03.2024г., за която дата страните са били надлежно уведомени в открито съдебно заседание, на основание чл. 315, ал.2 ГПК.

Съдия при Районен съд – Провадия: _____